

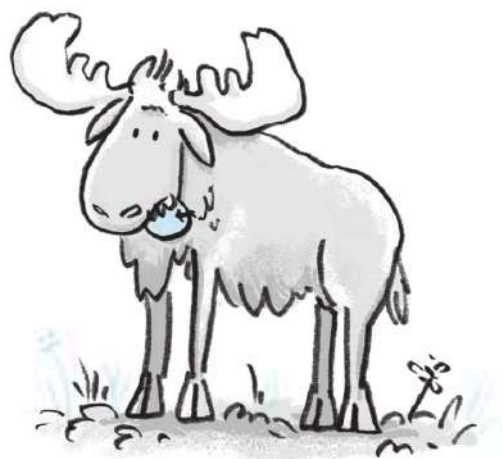
Eland-eiland

LEWIS & CLARK

ALEX MILWAY

Elandeiland

Lees van Alex Milway ook

HOTEL
FLAMINGO

Hotel Flamingo

Verhitte vakantie

Carnaval!

Knetterende kookwedstrijd

ALEX MILWAY

Elandeiland

LEMDISCAAT ROTTERDAM

Vertaling: Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2022

ISBN 978 90 477 1343 2
NUR 282

Tekst en illustraties © 2021 Alex Milway

Oorspronkelijke titel: *Big Sky Mountain*
Oorspronkelijke uitgever: © 2021 Piccadilly Press,
80-81 Wimpole Street, London W1G 9RE,
owned by Bonnier Books, Sveavägen 56,
Stockholm, Sweden

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is verzonnen. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn ontsproten uit de fantasie van de auteur, of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

*Voor Gran, onverwoestbaar
als oude laarzen*

Elandeiland

VERHEVEN
VUURTOREN

POOTJEBAAI

STEKELVLAKE

WOLFSPAS

GOUDRIVIER

WEIFELWATERVAL

WOEST
GEBIED

Oma Nan

Na een uur reizen over een uitgestrekte wildernis, dook het vliegtuigje waar Rosa Wild in zat omlaag en landde moeiteloos op het Juwelenmeer. Het gleed langzaam over het water, waarbij de twee drijvers rimpelingen op het transparante oppervlak veroorzaakten.

‘Daar zijn we dan,’ zei Tom, de piloot. ‘Het is me wat, hè? Ik zei toch dat deze plek anders was dan waar dan ook?’

Rosa ging rechtop op de achterbank
zitten en keek verwonderd – en

behoorlijk in paniek – naar
de met rotsblokken bezaaide
hellingen en spitse bomen
die om haar heen oprezen.
De leegte van Elandeiland
en de oneindige horizon
waren angstaanjagend voor
iemand die alleen maar het
stadsleven gewend was.

‘Het is zo... groot!’ zei Rosa.

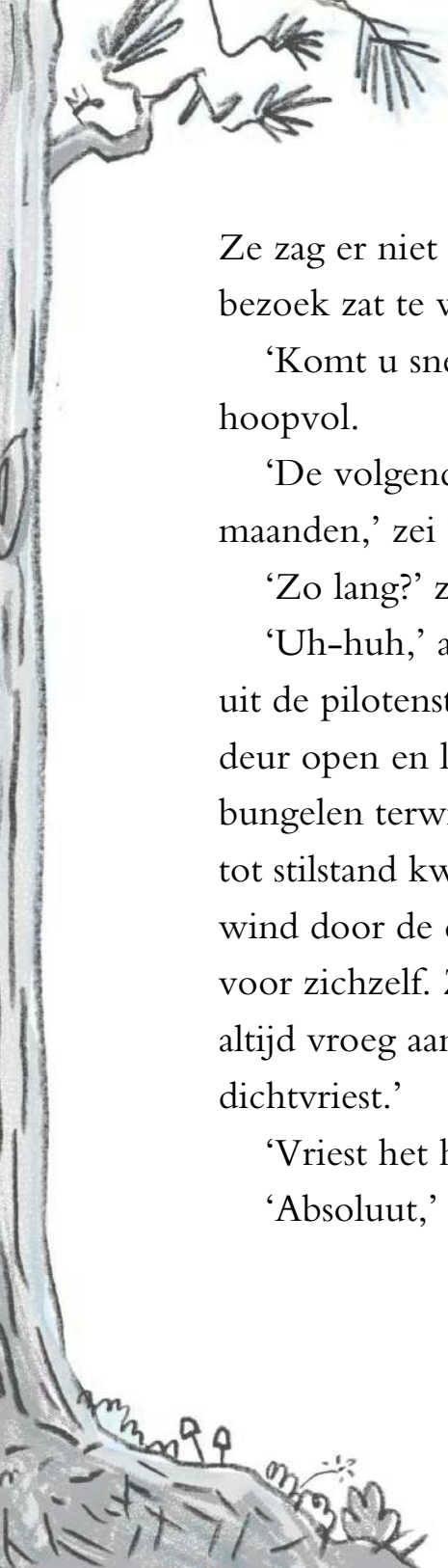
Toms snor trilde terwijl hij de motoren
uitschakelde en het vliegtuig in de richting
van het kiezelstrand stuurde. ‘Dat is het
zeker,’ zei hij.

‘En waar zijn alle huizen en winkels?’
vroeg Rosa.

Tom lachte. ‘Ongeveer tweehonderd kilometer verderop,’ zei hij. Hij wees door het raam. ‘Daar is je oma. Ze hoort me altijd aankomen.’

Rosa trok haar zware tas strak tegen haar borst. Ze had oma Nan nog nooit ontmoet, en toen ze de oude vrouw met de warrige hardos tussen de bomen door naar hen toe zag lopen, vreesde Rosa het ergste.

Ze zag er niet uit als iemand die op bezoek zat te wachten.

‘Komt u snel weer terug?’ vroeg Rosa hoopvol.

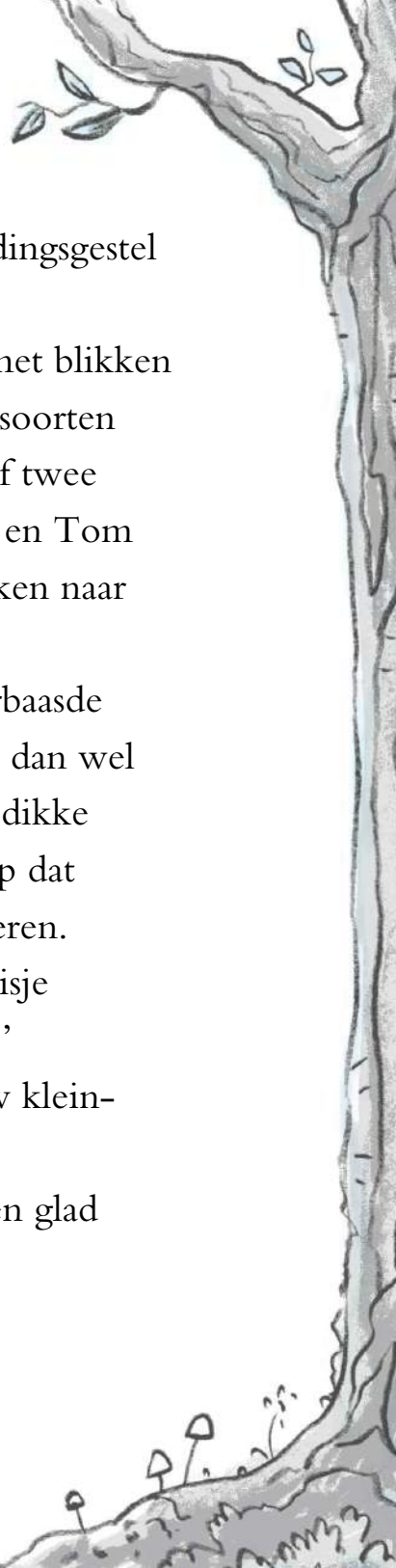
‘De volgende levering is over een paar maanden,’ zei Tom.

‘Zo lang?’ zei Rosa.

‘Uh-huh,’ antwoordde hij, terwijl hij uit de pilootstoel stapte. Hij duwde de deur open en liet zijn benen naar buiten bungelen terwijl het vliegtuig langzaam tot stilstand kwam. Er blies een frisse wind door de cockpit. ‘Nan zorgt goed voor zichzelf. Ze laat haar wintervoorraad altijd vroeg aanleveren, voordat het meer dichtvriest.’

‘Vriest het helemaal dicht?’ zei Rosa.

‘Absoluut,’ zei Tom. Hij sprong op een

van de lange drijvers die als landingsgestel dienden. ‘Kom mee.’

Rosa klauterde over dozen met blikken fruit en melkpoeder, en allerlei soorten gedroogd voedsel dat een jaar of twee goed zou blijven. Ze stapte uit, en Tom hielp haar de drijver over te steken naar het land.

Oma Nan stond met een verbaasde blik toe te kijken. ‘Wie mag dit dan wel zijn?’ vroeg ze. Ze veegde haar dikke brillenglazen schoon, in de hoop dat daardoor haar zicht zou veranderen. ‘Ik heb je niet gevraagd een meisje voor me mee te brengen, Tom.’

‘Ik ben Rosa,’ zei Rosa. ‘Uw kleindochter.’

Nan streek haar warrige haren glad

– die meteen weer omhoogsprongen – en kwam dichterbij. ‘Kleindochter, zeg je?’ vroeg Nan. ‘Rosa?’

‘Ik heb u een brief gestuurd dat ik bij u kwam wonen,’ zei Rosa.

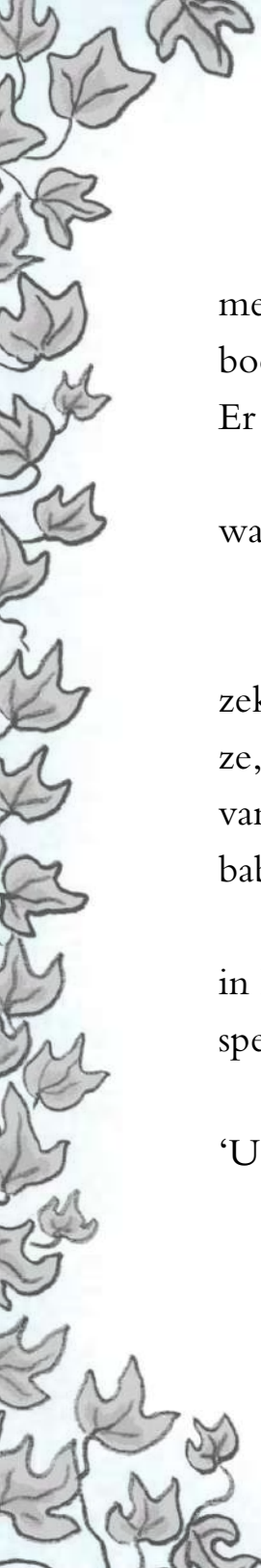

‘Dat heeft ze inderdaad gedaan,’ zei Tom. ‘Ik heb hem zelf bezorgd.’

Nan trok haar neus op terwijl ze nadacht. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik een brief heb gelezen,’ zei ze. ‘Maar ik heb wel een kleindochter...’

‘Terwijl jullie dit bespreken,’ zei Tom met een glimlach, ‘kan ik het beste de boodschappen uitladen en ervandoor gaan. Er komt een noorderstorm aan.’

‘Ik hoorde de kraaien vanmorgen al waarschuwen,’ zei oma Nan.

‘Natuurlijk, Nan,’ zei Tom.

Nan keek neer op Rosa. ‘Weet je zeker dat je mijn kleindochter bent?’ zei ze, terwijl haar ogen over de bovenrand van haar bril tuurden. ‘Ze is nog maar een baby.’

Rosa zag een ondeugende twinkeling in haar ogen. Was ze een spelletje aan het spelen?

‘We hebben dezelfde naam,’ zei Rosa. ‘U bent Wild. Ik ben Wild.’

‘Je ziet er anders niet erg wild uit.’

Oma Nan kneep in Rosa's arm, op zoek naar spieren. Haar greep was zo sterk als een bankschroef. 'En je voelt ook niet al te wild,' zei ze. 'Je bent een en al vel en botten.'

Rosa trok haar arm los. 'Luister,' zei ze. 'Ik ben Wild, en...'

'En wat?' vroeg Nan.

Rosa was bijna in tranen. 'En ik kan nergens anders heen...'

Oma Nan snoof. 'Dat kan wel kloppen. Een meisje moet wel ernstig in de problemen zitten voor ze hier terechtkomt,' zei Nan.

Tom zette de laatste doos met voorraden op de kiezels.

'Oké, dat is alles!' zei hij. 'Red je het wel, Rosa?'

Rosa wist het niet zeker. ‘Wat moeten we doen als we hulp nodig hebben?’ vroeg ze.

‘We hebben geen hulp nodig.’ Nan schudde haar hoofd. ‘Ik woon hier al drieëntwintig jaar, en moet je zien! Ik leef nog steeds.’

‘Ik zei het je toch,’ zei Tom. ‘Nan zorgt beter voor zichzelf dan wie ook. Zij past wel op je.’ En na een glimlach en een groet zat Tom weer in het vliegtuig. De motor kwam tot leven en binnen enkele seconden gleed hij over het water, steeds sneller.

Het vliegtuig steeg de lucht in en verdween over de berg.

De wereld was weer stil.

‘Nou, dat is me wat.’ Nan zette haar handen op haar heupen.

Rosa sloeg haar tas om haar schouder. ‘Ik *ben* uw kleindochter,’ zei Rosa.

‘Dat weet ik,’ zei Nan ‘Je hebt mijn wenkbrauwen.’

Ze pakte een krat met blikjes en liep in de richting van de bomen. ‘Deze kant op! En neem een doos mee!’

Rosa pakte een doos gedroogde bonen en haastte zich achter Nan aan. Vogels kwetterden in de bomen, vlinders fluisterden, en zelfs de muggen die rond haar hoofd zoemden, leken iets te zeggen. Als Rosa niet beter wist, zou ze denken dat ze het allemaal over haar komst hadden. Ze had geen idee van de grote verrassing die haar te wachten stond.

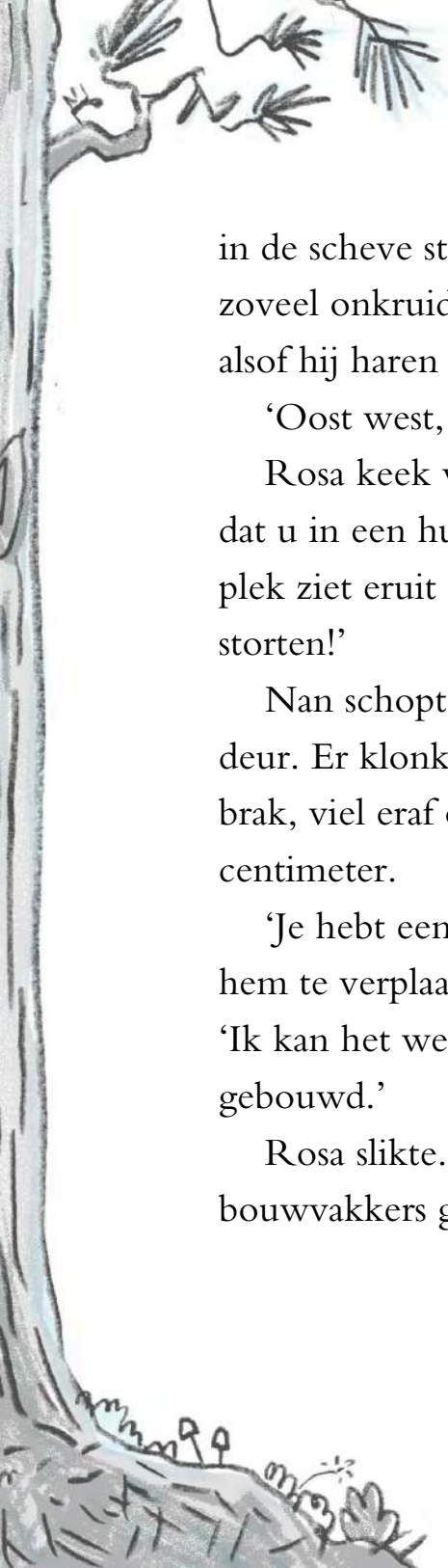

2

De hut

De blokhut van oma Nan leek recht uit een oud sprookje te komen, zoals hij aan de rand van het meer tussen een bos van torenhoge dennenbomen stond. De hut was helemaal van hout gemaakt en had een slordig puntdak dat was bedekt met een laag mos en aarde. Er was van alles mis met de hut. Er zaten gaten in de muren, kieren tussen de planken en de balken waren opgevuld met lijm en draad, en

in de scheve stenen schoorsteen groeide zoveel onkruid uit het cement dat het leek alsof hij haren had.

‘Oost west, thuis best,’ zei oma Nan.

Rosa keek vol afschuw toe. ‘Ik dacht dat u in een huis woonde?’ zei ze. ‘Deze plek ziet eruit alsof hij elk moment in kan storten!’

Nan schopte tegen de muur naast de deur. Er klonk een harde plof, maar niets brak, viel eraf of bewoog zelfs maar een centimeter.

‘Je hebt een stormram nodig om hem te verplaatsen, meisje,’ zei Nan. ‘Ik kan het weten. Ik heb hem tenslotte gebouwd.’

Rosa slikte. ‘Worden huizen niet door bouwvakkers gemaakt?’

‘Probeer jij hier maar eens een bouwvakker te vinden,’ zei Nan, terwijl ze de deur opendeed. ‘Kom binnen. En let maar niet op Albert. Hij bijt niet.’

‘Wacht even!’ zei Rosa. ‘Ik dacht dat u hier alleen woonde.’

‘Dat is ook zo,’ zei Nan. ‘Min of meer.’

Rosa stapte naar binnen en snoof de rijke, teerachtige geur van doorgewinterd hout op. Ondanks haar eerste indruk was het binnen gezellig en warm, en hoewel het maar één grote kamer was, voelde het aan als veel meer dan dat.

Er stond een keurig opgemaakt bed met een felgekleurde gehaakte spreij. Ernaast was een stenen open haard, met een stapel houtblokken erin, klaar om aan te steken. Er stond een rond kachelfornuis

met een zwartgeblakerde pan en een waterketel erop, en aan alle houten wanden hingen zelfgemaakte kleden en kastjes.

En toen verstijfde Rosa. Een kop van een eland – met een enorm gewei – stak door een open raam aan de achterkant van de hut. Hij draaide zich om en keek haar aan met vrolijke maar vermoeide ogen.

‘Goeiemorgen,’ zei de eland met een lage bromstem. ‘Ik heb nog nooit een mensenkalf gezien.’

Rosa keek met wijd opengesperde ogen naar oma Nan, die door de kleine kamer heen en weer stoof en blikjes in kastjes en op planken wegzette.

‘Dit is Albert,’ zei Nan.

‘Is hij gevaarlijk?’ vroeg Rosa.

‘Alleen voor zichzelf,’ zei Nan. ‘Albert komt makkelijker in de problemen dan je kiezels kunt vinden op het strand.’

‘Hé!’ snoof Albert. ‘Ik heb oren, hoor!’

Oma Nan had een diepe, hese lach en ze grinnikte luid. Rosa schuifelde naar voren, onzeker wat ze met het reusachtige dier aan moest. Ze was nog nooit zo dicht bij zo’n groot wezen geweest.

‘Hallo... meneer?’ zei Rosa zenuwachtig.

Albert strekte zijn reusachtige kop door het raam naar voren en snuffelde aan Rosa’s voorhoofd. ‘Mensenkalf ruikt naar roze bloemen,’ zei hij.

‘Dank u,’ zei Rosa.

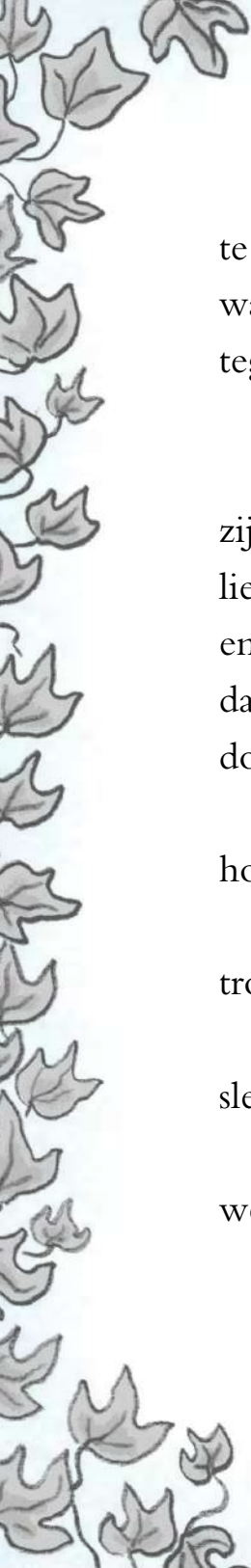
‘Maak je geen zorgen, straks ruikt ze naar rotte aardappelen, net als wij,’ zei

Nan, terwijl ze Rosa een appel gaf. ‘Pak aan, ik wed dat hij honger heeft.’

‘Appel!’ smeekte Albert, en voordat Rosa de kans had om hem aan te bieden, had de eland al kwijlend zijn tanden in het fruit gezet.

Hij probeerde zich uit het raam terug

te trekken om te eten, maar zijn gewei was te breed. Het stootte aan weerszijden tegen het houten venster.

‘Kop vast,’ bromde Albert.

Nan rolde met haar ogen. ‘Elk jaar als zijn gewei weer aangroeit, is het hetzelfde liedje...’ Ze liep snel naar Albert toe en greep zijn linkergewei beet. ‘Ik wou dat ik wist hoe je het er zo gemakkelijk doorheen kreeg.’

Na wat wrikken vond Nan een betere hoek voor Alberts kop.

‘Probeer het nog eens,’ zei ze, en hij trok zich eindelijk los.

‘Stomme kop,’ zei Albert, en hij slenterde naar het strand om te eten.

‘Hij is hier elke zomer,’ zei Nan. ‘Ik weet nooit waar hij daarna naartoe gaat,

maar hij keert elk jaar terug naar het eiland.’

Rosa vroeg zich af hoe het was om de enige mens te zijn in een omtrek van honderden kilometers.

‘Voelt u zich hier nooit eenzaam?’ vroeg Rosa.

‘Eenzaam is wel het laatste wat ik ben,’ zei Nan. ‘Ik kwam hier om weg te komen van alles en iedereen, maar er gaat geen minuut voorbij zonder dat ik iemand tegenkom.’

‘Waar dan?’ zei Rosa. Ze keek door het raam naar de wildernis die hen omringde. Er waren geen andere huizen te zien.

‘Overal,’ zei Nan. ‘Albert is er een.’

‘Maar dat is een eland!’ zei Rosa.

‘Er is niet veel verschil tussen hen en

ons,' zei Nan, terwijl ze weer verderging met uitpakken en opruimen.

Nan was dolgelukkig met de boodschappen en las elk etiket op ieder blik alsof het een spannend nieuw boek was.

'Kan ik helpen?' vroeg Rosa.

'Je kunt je spullen uitpakken,' zei Nan.

'Als je hier woont is het belangrijk om alles netjes te houden. Jij bent toch wel netjes?'

'Ja,' piepte Rosa ongemakkelijk en niet helemaal naar waarheid. 'Waar moet ik ze laten?'

Nan wees naar een kast.

‘En waar moet ik slapen?’ zei Rosa.

‘Nou, ik heb maar één bed,’ zei Nan, ‘dus dat moeten we maar delen.’

‘Samen?’ zei Rosa.

Nan haalde haar schouders op. ‘Je snurkt toch niet? Ik haat snurkers.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Rosa, hoewel ze zich afvroeg hoe iemand dat van zichzelf kon weten. ‘Maar het bed is zo klein.’

‘Je kunt ook op de vloer,’ zei Nan nuchter.

Rosa keek naar de harde, koude vloerplanken.

‘Dat wordt dus delen,’ zei ze.